

SPÍCÍ PANNA

JEFFERY DEAVER

SPÍCÍ PANNA

JEFFERY DEAVER

2015

Copyright © 2007 by Jeffery Deaver
Lyrics © 1968 by Paul Simon
Translation © 2007, 2014 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE SLEEPING DOLL,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2007,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Lubomír Petr
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání třetí, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2015

ISBN 978-80-7498-105-0

Pro G Mana

Vzdor změnám na změny jsme víceméně stejní.

Vzdor změnám jsme víceméně stejní.

Paul Simon, „The Boxer“

13. září 1999

„Mansonův syn“ shledán vinným
v případě vražd v rodině Croytonových

Salinas, Kalifornie – Pětatřicetiletý Daniel Raymond Pell byl dnes shledán vinným ve čtyřech bodech obžaloby v souvislosti s vraždou prvního stupně a v jednom bodě obžaloby v souvislosti se zabitím. Porota okresního soudu v Monterey se na verdiktu usnesla po pouhých pěti hodinách jednání.

„Spravedlnosti bylo učiněno zadost,“ sdělil reportérům po ohlášení verdiktu vedoucí týmu státních zástupců James J. Reynolds. „Jde o krajně nebezpečného muže, jenž se dopustil ohavných zločinů.“

Pell vešel ve známost jako „Mansonův syn“ vzhledem k několika paralelám mezi jeho životem a životem usvědčeného vraha Charlese Mansona, který v roce 1969 nechal v jižní Kalifornii rituálně zavraždit herečku Sharon Tateovou a několik dalších lidí. Po Pellově zatčení našla policie v jeho domě řadu knih a článků o Mansonovi.

Pell byl shledán vinným z vraždy Williama Croytona, jeho manželky a dvou ze tří jejich dětí dne 7. května v kalifornském Carmelu, necelých 200 kilometrů jižně od San Franciska. Ob-

vinění ze zabití pak souviselo s úmrtím čtyřiaadvacetiletého Jamese Newberga, který s Pellem bydlel a v noc výše zmíněných vražd ho doprovázel do domu Croytonových. Státní zástupce uvedl, že Newberg měl zpočátku v úmyslu při vraždách asistovat, ale poté si to rozmyslel a Pell ho zabil.

Šestapadesátiletý Croyton byl zámožným elektrotechnikem a nápaditým programátorem. Jeho firma sídlící v Cupertinu v srdci Silicon Valley vyvíjí moderní programy, které patří mezi světově nejoblíbenější softwarové produkty určené pro osobní počítače.

Vzhledem k Pellovu zájmu o Mansona se objevily spekulace, že vraždy mohly mít ideologický podtón – stejně jako vraždy, za něž byl v minulosti odsouzen Manson –, avšak Reynolds uvedl, že nejpravděpodobnějším motivem vniknutí do domu Croytonových byla loupež. Pell má na kontě desítky předchozích odsouzení za krádeže, vloupání a loupeže, které začal páchat v době, kdy mu ještě nebylo ani dvacet let.

Jeho útok přežilo jedno dítě, devítiletá dcera Theresa. Pell si dívky nevšiml, poněvadž spala ve své posteli zakrytá hračkami. Vzhledem k tomu vešla ve známost jako „Spící panna“.

Podobně jako Charles Manson – zločinec, jenž byl předmětem jeho obdivu – vyzářoval také Pell temné charisma a postupně se obklopil skupinou oddaných a fanatických stoupenců, které označoval za svou „rodinu“ – i tento termín si vypůjčil od Mansonova klanu – a nad nimiž měl absolutní kontrolu. V době vražd členů rodiny Croytonovy patřil do této skupiny i Newberg a také tři ženy, které žily společně ve zchátralém domě v Seaside, severně od kalifornského Monterey. Jedná se o Rebeccu Sheffieldovou (26), Lindu Whitfieldovou (20) a Samantha McCoyovou (19). Whitfieldová je dcerou Lymana

Whitfielda, prezidenta a výkonného ředitele Santa Clara Bank and Trust se sídlem v Cupertinu, což je čtvrtá největší banka v Kalifornii.

Zmíněné ženy nebyly obžalovány v souvislosti s úmrtími Croytonových či Newberga, ale porota je shledala vinnými z mnohonásobných krádeží, neoprávněných vniknutí na cizí pozemek, podvodů a přechovávání odcizeného majetku. Whitfieldová byla navíc usvědčena z maření vyšetřování, křivopřísežnictví a ničení důkazů. Na základě dohody o snížení trestu výměnou za přiznání viny byly Sheffieldová a McCoyová odsouzeny ke třem letům ve vězení, Whitfieldová pak ke čtyřem a půl letům.

Rovněž Pellovo chování během procesu dalo vzpomenout na Charlese Mansona. Seděl bez hnutí u stolu pro obhajobu a civěl na porotce a svědky v neskrývané snaze je zastrašit. Podle některých zpráv věří, že má okultní schopnosti. V jednom případě byl obžalovaný dokonce vyveden ze soudní síně, když se svědek pod jeho upřeným pohledem zhroutil.

Zítřejší začne porota rokovat o výši trestu. Pell by mohl dostat až trest smrti.

PONDĚLÍ

Vyšetřování začalo jako každé jiné.

Kathryn Danceová vešla do vyšetřovací místnosti a spatřila za kovovým stolem třiačtyřicetiletého spoutaného muže, který si ji bedlivě prohlížel. Vyslýchané subjekty to tak samozřejmě dělaly vždy, i když nikdy ne tak udivujícíma očima. Byly modré, ale tahle modř se nepodobala obloze, oceánu ani slavným drahokamům.

„Dobré ráno,“ řekla Danceová a posadila se naproti muži.

„Nápodobně,“ odvětil Daniel Pell, jenž před osmi lety ubodal k smrti čtyři členy jedné rodiny z důvodu, s nímž se nikdy nikomu nesvěřil. Jeho hlas zněl měkce.

Drobný a šlachovitý Pell se uvolněně opřel o židli a na jeho vousaté tváři se objevil lehký úsměv. Hlavu s dlouhými šedočernými vlasy držel nakloněnou na stranu. A zatímco většinu vyšetřování prováděných na vězeňské půdě doprovází zvonivý zvuk pout, jak se subjekty snaží prokázat svou nevinu rozmáchlými a předvídatelnými gesty, Daniel Pell setrval v dokonalé nehybnosti.

Danceová jako specialistka na vyšetřování a kinezii – řeč těla – viděla v Pellově chování a posedu obezřetnost, ale i sebedůvěru... a kupodivu také pobavenost. Pell měl na sobě oranžovou vězeňskou kombinézu s našitým nápisem „Nápravně výchovný ústav Capitola“ vepředu a poněkud nadbytečným slovem „Vězeň“ vzadu.

Momentálně se však s Danceovou nenacházeli v Capitole, nýbrž ve střežené vyšetřovací místnosti v budově okresního soudu v Salinasu, plných pětadesát kilometrů od Capitoly.

Pell pokračoval v prohlídce. Nejprve si změril pohledem oči Kathryn Danceové – jejich zelený odstín jako by se vhodně doplňoval s jeho zvláštní modří –, které lemovaly brýle s hranatými černými obroučkami. Poté se zaměřil na její špičatě blondáté vlasy spletené do copu, černé sako a neprůsvitnou bílou halenku pod ním, která vůbec nic neodhalovala. Všiml si rovněž prázdného pouzdra u agentčina pasu. Prohlížel si ji pečlivě a nikam nespěchal; vyšetřovatele a vyšetřované pojí vzájemná zvědavost. (Jak Danceová říkala na seminářích z vyšetřovací techniky studentům: „Zkoumají vás stejně důkladně, jako vy zkoumáte je – a obvykle ještě důkladněji, poněvadž mohou více ztratit.“)

Danceová hmátla do modré kabelky pro legitimaci a nedala najevo žádnou reakci, když uvnitř zahlédla hračku malého netopýrka z loňského Halloweenu, kterou jí tam ráno podstrčil jako kanadský žertík buďto dvanáctiletý syn Wes, nebo jeho mladší sestra Maggie, případně oba. Napadlo ji, jak je někdy život plný kontrastů. Ještě před hodinou snídala s dětmi v útulném viktoriánském domě v idylickém Pacific Grove, kde jim u nohou leželi dva zdraví psi žadonící o sla-

ninu, zatímco teď sedí za úplně jiným stolem a naproti sobě má usvědčeného vraha.

Našla legitimaci a ukázala ji Pellovi. Ten se na ni dlouze zadíval a lehce se předklonil. „Danceová. Zajímavé jméno. Kdo ví, odkud pochází. A ten Kalifornský úřad..., co to je?“

„Úřad vyšetřování. Je to jako FBI, ale jen pro stát Kalifornie. Pane Pelle, jste srozuměn s tím, že se tento rozhovor nahrává?“

Pell pohlédl na zrcadlo, za nímž vrněla videokamera. „Vy si vážně myslíte, že věříme, že to zrcadlo je tu kvůli tomu, abysme si mohli udělat vlasy?“

Zrcadla se však do vyšetřovacích místností neinstalují kvůli ukrytí kamer a svědků – na to existují mnohem lepší a modernější metody –, nýbrž proto, že když lidé vidí sami sebe, mají menší sklon lhát.

Danceová se chabě usmála. „A jste srozuměn s tím, že můžete tento rozhovor kdykoliv ukončit a že máte právo na advokáta?“

„V trestněprávních procedurách se vyznám líp než celý absolventský ročník Hastingsovy právnické fakulty dohromady. Což je, když na to přijde, docela legrační představa.“

Byl lepší řečník, než Danceová čekala. A taky byl chytřejší.

Daniel Raymond Pell, který si odpykával doživotní trest za vraždu Williama Croytona, jeho manželky a dvou jeho dětí, spáchané v roce 1999, oslovil minulý týden spoluvězně, jenž měl být z Capitoly zanedlouho propuštěn, a požádal ho, aby za něj po propuštění za úplatu něco vyřídil. Řekl mu o jakýchsi usvědčujících důkazech, jichž se před lety zbavil v Salinasu, a svěřil se mu s obavami, že by ho tyto předměty mohly

zaplést do nevyřešené vraždy jednoho zámožného farmáře. Nedávno se totiž dočetl, že město Salinas provádí renovaci vodovodního systému. To v něm probudilo vzpomínky a zároveň vyvolalo obavy, že by někdo mohl ukryté důkazy najít. Požádal tedy spolupřevně, aby je vyhledal a zničil.

Pell si k tomu však vybral nesprávného člověka. Spolupřevně odsouzený na krátkou dobu vyklopil všechno ředitelce věznic, která zavolala na úřad šerifa okresu Monterey. Vyšetřovatele napadlo, zda Pell náhodou nemluvil o nevyřešené vraždě farmáře Roberta Herrona, jenž byl před deseti lety ubit k smrti. Vražedná zbraň – předpokládalo se, že jde o kladivo – se nikdy nenašla. Úřad šerifa tedy vyčlenil tým, který měl prohledat všechny studny v dané části města. Netrvalo dlouho a tým opravdu našel otrhané tričko, kladivo a prázdnou náprsní tašku s vyraženými iniciálami *R. H.* Dva otisky prstů na kladivu patřily Danielu Pellovi.

Montereyský okresní státní zástupce se rozhodl předložit případ velké porotě v Salinasu a požádal agentku CBI Kathryn Danceovou, aby Pella vyslechla a pokusila se ho přimět k doznání.

„Jak dlouho jste žil v oblasti Monterey?“ zeptala se nyní Danceová.

Pella jako by překvapilo, že na něj okamžitě nezačala pouštět hrůzu. „Pár let.“

„Kde?“

„V Seaside.“ Asi třicetitisícové město severně od Monterey na silnici 1, obývané především mladými dělnickými rodinami a důchodci. „Za své těžce vydělané peníze tam toho dostanete víc,“ vysvětlil. „Víc než v tom vašem nóbl Carmelu.“ Jeho oči přistály na jejím obličejí.

Gramatiku a větnou skladbu má dobrou, všimla si Danceová a naopak si nevěšovala jeho rybářské expedice za informacemi o jejím místě bydliště.

Dál se ho vyptávala na jeho život v Seaside a ve vězení a celou dobu ho přitom pozorovala: jak se chová, když jsou mu kladeny otázky, a jak se chová, když na ně odpovídá. Nedělala to, aby z něj získala informace – díky domácí přípravě předem znala odpovědi na vše, nač se ptala –, ale aby stanovila jeho behaviorální „základní čtení“.

Při odhalování lži berou vyšetřovatelé v úvahu tři faktory: neverbální chování (řeč těla neboli kinezii), verbální kvalitu (intenzitu hlasu nebo odmlky před odpověďmi) a verbální obsah (to, co subjekt říká). První dva faktory přitom poskytují daleko spolehlivější náznaky případné lži, neboť každému člověku se mnohem lépe kontroluje, *co* říká, než *jak* to říká a jak během odpovědi přirozeně reaguje jeho tělo.

Základní čtení je pak jakýmsi katalogem různých druhů chování ve chvílích, kdy subjekt říká pravdu. Je to standard, který bude vyšetřovatel později porovnávat s chováním subjektu ve chvíli, kdy může mít důvod ke lži. Jakékoliv odchylky mezi oběma druhy chování pak naznačují lež.

Danceová konečně získala kvalitní profil pravdomluvného Daniela Pella a přistoupila k jádru svého úkolu v této moderní, leč sterilní soudní budově. Venku bylo mlhavé červnové odpoledne. „Ráda bych vám položila několik otázek o Robertu Herronovi.“

Pell se s ní na chvíli střetl pohledem a pak zaměřil svou prohlídku detailněji: zadíval se na náhrdelník s lasturou, který kdysi vyrobila její matka. Poté na agentčiny krátké, růžově

nalakované nehty. Šedý perleťový prsten na prsteníčku si vysloužil dva pohledy.

„Kde jste bydlel v lednu 1996?“

„V Monterey.“

„Ve které ulici?“

Pell našpulil rty. „Teď jste mě dostala. Ale myslím, že v severní části města.“

Zajímavé. Klamající subjekty se často vyhýbají konkrétním údajům, které lze ověřit a poté jim je připomenout, pokud se rozcházejí s jejich výpovědí u soudu. Navíc bylo neobvyklé, aby si člověk nepamatoval, kde bydlel. Pellovy kinezické reakce nicméně žádnou lež nenaznačovaly.

„Jak jste se seznámil s Robertem Herronem?“

„Vy předpokládáte, že jsem se s ním seznámil. Jenže já se s ním v životě nesetkal. Přisahám.“

Poslední věta byla příznakem lži. Pellova řeč těla však ani v tomto případě nevykazovala nic, co by naznačovalo klam.

„Toho spoluvězně v Capitole jste ovšem požádal, aby šel k té studni a vytáhl z ní kladivo a náprsní tašku.“

„Ne, takhle to řekl ředitelce *on*.“ Pell se znovu pobaveně usmál. „Co kdybyste si o tom promluvila s ním? Máte bystré oči, agentko Danceová. Viděl jsem, jak si mě prohlízejí a posuzují, jestli jsem k vám upřímný. Vsadím se, že byste natotata poznala, že ten chlapec lže.“

Danceová nedala najevo žádnou reakci, ale pomyslela si, že je velice neobvyklé, aby si subjekt uvědomil, že je podrobován kinezické analýze. „Jak se ale v tom případě o těch důkazech ve studni dozvěděl?“

„No, o tom už jsem taky přemejšlel. Někdo prostě ukradl moje kladivo, zabil s ním Herrona a pak ho narafičil tak, aby

svedl vinu na mě. A měl přitom rukavice. Takové ty gumové, co nosí v *Kriminálce Las Vegas* všichni.“

Stále se choval uvolněně. Jeho řeč těla se nijak neodchylovala od základního čtení. Vykazoval pouze emblémy – běžná gesta, jimiž měl sklon nahrazovat slova, například krčení rameny nebo ukazování prstem. V jeho chování se však zatím neobjevily žádné adaptory, které signalizují napětí, ani projevy afektu, jež naznačují prožívané emoce.

„Ovšem kdyby chtěl vrah něco takového udělat,“ namítla Danceová, „nezavolal by už *tehdy* na policii a nesdělil jí, kde to kladivo je? Proč by měl čekat více než deset let?“

„Řekl bych, že byl prostě chytřej. Radši si dal načas a pak nastražil past.“

„Ale proč by onen skutečný pachatel telefonoval vězni v Capitole? Proč by raději nezavolal přímo policii?“

Zaváhání. A poté uchechtnutí. Jeho modré oči se rozzářily vzrušením, které se zdálo nefalšované. „Protože *oni* jsou do toho zapletení taky. Myslím policie. Jasně... Policajti si uvědomili, že pořád nevyřešili ten Herronův případ, a chtějí to na někoho hodit. Tak proč ne na *mě*? Vždyť už mě ve vězení mají. Vsadím se, že to kladivo tam nastrčili sami policajti.“

„Pojďme si s tou myšlenkou trochu pohrát. Vy tady říkáte dvě různé věci. Za prvé že vám někdo to kladivo ukradl ještě před Herronovou smrtí, zavraždil ho s ním a teď, o takovou dobu později, vás udal. Vaše druhá verze ovšem zní, že policie vaše kladivo získala až *poté*, co Herrona zavraždil někdo úplně jiný, a nastrčila je do studny, aby mohla z té vraždy obvinít vás. Tyto dvě verze si navzájem odporují. Buďto platí jedna, anebo druhá. Která je podle vás správná?“

„Hm.“ Pell se na pár vteřin zamyslel. „Dobrá, přikloním

se ke dvojce. Policie. Je to bouda. Jsem si jistej, že se to seběhlo takhle.“

Jejich oči se setkaly, zelené s modrými. Danceová chápavě pokývala hlavou. „Tak to spolu zkusme probrat detailněji. Za prvé: kdy se policie k tomu kladivu dostala?“

Pell se znovu zamyslel. „Když mě zatýkali za tu věc v Carmelu.“

„Za ty vraždy Croytonových v devětadevadesátém?“

„Jo. Brali si z mého domu v Seaside všechny možné důkazy.“

Danceová zachmuřila obočí. „O tom pochybuji. Na to se důkazy příliš pečlivě evidují. Ne, já bych se přiklonila k věrohodnějšímu scénáři: že to kladivo bylo ukradeno teprve nedávno. Kde ještě mohl někdo najít vaše kladivo? Máte v tomto státě nějaký majetek?“

„Ne.“

„Nějaké příbuzné nebo přátele, kteří by mohli disponovat vašim náradím?“

„Ani ne.“

Což nebyla obvyklá odpověď na otázku typu „ano-ne“; byla ještě neuchopitelnější než: „Já si nevzpomínám.“ Danceové navíc neuniklo, že si Pell při slově „příbuzné“ položil na stůl ruce zakončené dlouhými čistými nehty. To byla odchylka od základního čtení. Neznamenalala lež, ale subjekt *rozhodně* cítil stres. Otázky ho rozrušovaly.

„Danieli, žijí v Kalifornii nějakí vaši příbuzní?“

Pell zaváhal, poté zřejmě vytušil, že agentka je ten typ, který si ověřuje každou jeho poznámku – v čemž měl pravdu –, a řekl: „Jedinej, kdo zbyl, je moje teta. Bydlí dole v Bakersfieldu.“

„Jmenuje se Pellová?“

Další odmlka. „Jo... To je dobrej úsudek, agentko Danceová. Vsadím se, že policajti, kteří zapinkali ten Herronův případ, ukradli to kladivo z jejího domu a narařčili ho tam. To oni za tím vším stojí. Co kdybyste si promluvila s nima?“

„Dobrá. A teď se zkusme zamyslet nad tou náprsní taškou. Odkud se mohla vzít ta...? Něco mě napadlo. Co když vůbec nepatřila Robertu Herronovi? Co když ten proradný policista, o kterém se tu bavíme, prostě koupil náprsní tašku, nechal do kůže vyrazit iniciály *R. H.* a hodil ji i s kladivem do studny? Klidně to mohl udělat před měsícem. Nebo dokonce před týdnem? Co si o tom myslíte, Danieli?“

Pell sklopil hlavu, takže mu agentka neviděla do očí, a neříkal nic.

Vyvíjelo se to přesně podle plánu.

Danceová ho přinutila, aby si vybral věrohodnější ze dvou vysvětlení své nevinny – a vzápětí mu ukázala, že toto vysvětlení vůbec není věrohodné. Žádná příčetná porota by nikdy neuvěřila, že policie jeden důkaz sama vyrobila a druhý odcižila z domu vzdáleného stovky kilometrů od místa činu. Pell si začínal uvědomovat, že se dopustil chyby. Každou chvíli za ním měla sklapanout past.

Šach mat...

Danceové poskočilo srdce, když si uvědomila, že příštími slovy, která mu vyjdou z úst, už by mohlo být smlouvání, co za to, když se přizná.

To se ovšem pletla.

Pell vytřeštil oči a zabodl je do ní s výrazem ryzí zášti. Zároveň se vymrštil, co nejdále to šlo. Pouze díky řetězům proplečeným přes kovovou židli, kterou držely na podlaze šrouby, se do agentky nezakousl.

Danceová ucukla a zalapala po dechu.

„Ty zatracená štětka! Teď už tomu rozumím. Jasně, ty v tom jedeš taky! Jo, jo, hodíme všechno na Daniela. Všecko je vždycky moje vina! Já jsem snadnej cíl. Přijdeš si sem, mluvíš jako kámoška, že prej mi akorát položíš pár otázek. Bože můj, vždyť ty seš úplně stejná jako všichni ostatní!“

Její srdce teď zběsile tlouklo a navíc měla strach. Zároveň si však rychle všimla, že řetězy jsou dobře zajištěny a Pell na ni nedosáhne. Otočila se k zrcadlu, za nímž se už teď policista obsluhující videokameru bezpochyby zvedal, aby jí přispěchal na pomoc. Ona však jeho směrem zavrtěla hlavou. Bylo důležité zjistit, kam se všechno ubírá.

Pellovu rozlícenost náhle vystřídal chladný klid. Opřel se o židli a znovu si Danceovou prohlédl. „Vám je něco přes třicet, agentko Danceová. Jste docela hezká. Tipuju vás na heterosexuálku, takže беру jed na to, že je ve vašem životě chlap. Anebo byl.“ Následoval třetí pohled na perleťový prsten.

„Jestli se vám moje hypotéza nelíbí, Danieli, pojďme vymyslet jinou. Ať víme, co se Robertu Herronovi doopravdy stalo.“

Jako by vůbec nepromluvila. „A máte děti, že jo? Jasně že máte. To přece vidím. Povězte mi o nich všechno. Vykládejte mi o těch maličkých. Není mezi nima velkej věkové rozdíl a taky se vsadím, že nejsou moc starý.“

Danceovou to vyvedlo z míry – okamžitě začala myslet na Maggii a Wese. Přemohla se však a nedala na sobě nic znát. On samozřejmě *neví*, že nějaké děti mám. Nemůže to vědět. Ale rozhodně se chová, jako by si tím byl jistý. Všiml si snad něčeho na *mém* chování? Něčeho, co mu prozradilo, že jsem matka?

Zkoumají vás stejně důkladně, jako vy zkoumáte je...

„Poslouchejte, Danieli,“ řekla uhlazeně, „výbuch vzteku ničemu nepomůže.“

„Mám venku kámoše, víte? Jsou mými dlužníky. K smrti rádi by k vám přišli na návštěvu. Nebo se na chvíli pobavili s vaším manželem a dětma. No jo, policajtky má tvrdej život. Mrňousi tráví spoustu času sami, že jo? Nejspíš by se jim strašně líbilo, kdyby měli nějaký kámoše na hraní.“

Danceová opětovala jeho pohled a v žádném případě neucukla. „Mohli byste mi říct něco o svém vztahu k tomu spoluvězni v Capitole?“ zeptala se.

„Ano, to bych mohl. Ale neřeknu.“ Pell se jí nevzrušenými slovy vysmíval – naznačoval jí, že na profesionální vyšetřovatelku formulovala svou otázku hodně nešťastně. „Myslím, že je načase, abych se vrátil do cely,“ dodal tichým hlasem.

2

Montereyský okresní státní zástupce Alonzo Sandoval řečený „Sandy“ byl pohledný buclatý muž s hustými černými vlasy a bohatým knírem. Seděl ve své kanceláři přímo nad zadržovací celou a jeho stůl přetékal spisy. „Ahoj, Kathryn. Tak copak náš hoch...? Začal se bít v prsa a křičet ‚*Mea culpa*‘?“

„To zrovna ne.“ Danceová se posadila a nakoukla do šálku s kávou, který před tři čtvrtě hodinou nechala na stole. Na povrchu se táhl škrálop z náhražkového mléka. „Hodnotím to jako, eh, jedno z nejméně úspěšných vyšetřování všech dob.“

„Vypadáš otrěseně, šéfová,“ řekl drobný štíhlý mladík s pihami a kudrnatými zrzavými vlasy, který měl na sobě džín-
sy, obyčejné tričko a kostkované sportovní sako. Na poměry CBI – která byla nejkonzervativnější bezpečnostně-policejní organizací ve státě Kalifornie – působilo Týdžejovo oblečení nekonvenčně, ale na druhou stranu bylo na tomto muži nekonvenční prakticky i vše ostatní. Třicetiletý svobodný T. J.

Scanlon bydlel v kopcích Carmel Valley ve zchátralém domě, který mohl klidně stát v některém muzeu kontrakultury a sloužit jako dioráma zobrazující život v Kalifornii v šedesátých letech dvacátého století. Týdžej měl ve většině případů sklon pracovat na vlastní pěst – ať už se věnoval sledování, nebo utajeným operacím – a nevytvářet dvojici s jiným agentem, což byl jinak v CBI standardní postup. Obvyklý parťák Kathryn Danceové však momentálně jednal v Mexiku o vydání jedné podezřelé osoby, a tak ho Týdžej s radostí zastoupil, protože chtěl na vlastní oči spatřit Mansonova syna.

„Nejsem otřesená. Jen *zvědavá*.“ Agentka vysvětlila, že rozhovor probíhal dobře, když vtom se na ni Pell zničehonic utrl. Teprve když viděla Týdžejův skeptický pohled, konečně připustila: „Dobrá, tak tedy jsem *trochu* otřesená. Vyhrožovali mi už dříve. Ale tohle byl ten nejhorší druh výhrůžek.“

„Nejhorší?“ dotázal se Juan Millar, vysoký a snědý mladý detektiv, který pracoval pro Vyšetřovací oddělení MCSO neboli Úřadu šerifa okresu Monterey, jenž sídlil nedaleko od soudní budovy.

„Byly to *klidné* výhrůžky,“ upřesnila Danceová.

„Přímo *radostné* výhrůžky,“ dodal Týdžej. „Když přestanou ječet a začnou šeptat, poznáte, že jste v bryndě.“

Mrňousi tráví spoustu času sami...

„A co se stalo?“ zeptal se Sandoval, kterého stav případu zjevně znepokojoval více než výhrůžky směrem k Danceové.

„Když popřel, že Herrona zná, neobjevila se u něj vůbec žádná stresová reakce. Teprve když jsem ho přinutila mluvit o policejním spiknutí, začal dávat najevo averzi a negativní postoje. A také u něj nastal pohyb končetin, který se odchyloval od základního čtení.“

Lidé Kathryn Danceové často přezdívali „lidský detektor lži“, ale toto označení nebylo přesné; ve skutečnosti byla nejen ona, ale i všichni úspěšní kinezičtí analytici a vyšetřovatelé detektorem *stresu*. To on byl klíčem k odhalení lži; jakmile Danceová zaregistrovala stres, začala zkoumat téma, které ho vyvolalo, a štourala do něj tak dlouho, až se subjekt zlomil.

Experti na kinezii rozeznávají několik různých typů stresu, který subjekty zažívají. Některé typy vznikají převážně v situacích, kdy subjekt neříká celou pravdu. Danceová to označovala za „podvodný stres“. Lidé však zažívají také obecný stres, a to ve chvílích, kdy jsou jednoduše neklidní či nervózní, přičemž tento stres nijak nesouvisí s lhaním. Koneckonců ho pociťujeme všichni, když například přijdeme pozdě do práce, musíme pronést veřejný projev nebo se bojíme fyzické újmy. Danceová již dříve zjistila, že tyto dva odlišné typy stresu se projevují odlišným kinezickým chováním.

Vysvětlila toto vše Sandovalovi a dodala: „Měla jsem pocit, že ztratil nad rozhovorem kontrolu a nedokázal ji získat zpět. A tak to vzal od podlahy.“

„Přestože vaše slova *podporovala* jeho obhajobu?“ Štíhlý Juan Millar se nepřítomně poškrábal na levé ruce. V masitém oblouku mezi palcem a ukazováčkem měl jizvu, pozůstatek po odstraněném tetování s emblémem gangu.

„Přesně tak.“

V tom okamžiku učinila mysl Kathryn Danceové jeden ze svých občasných prazvláštních skoků. Z „A“ skočila do „B“ a pak rovnou do „X“. Agentka nedokázala vysvětlit, jak k tomu dochází, ale vždy tomu věnovala pozornost. „Kde byl Robert Herron zavražděn?“ zeptala se a přistoupila k mapě okresu Monterey, která visela Sandovalovi na stěně.

„Tady.“ Státní zástupce se dotkl oblasti ohraničené žlutým lichoběžníkem.

„A ta studna, kde našli to kladivo a náprsní tašku?“

„Zhruba tady.“

V osídlené oblasti asi půl kilometru od místa činu.

Danceová upřeně hleděla na mapu. Po chvíli na sobě ucítila Týdžejův pohled. „Co se děje, šéfová?“

„Máte fotografii té studny?“ zeptala se.

Sandoval hrábl do spisu. „Juanovi lidé pořídili hromadu fotek.“

„Jasně, hoši z ohledávačky milujou svý hračky,“ zahlaholil Millar. V podání takového slušňáka působila rýmovanka poněkud zvláště. Millar nasadil plachý úsměv. „Někde jsem to zaslechl.“

Státní zástupce vytáhl hromádku barevných fotografií a chvíli se jimi probíral, než našel správné snímky.

Danceová se na ně upřeně zadívala a pak se zeptala Týdžeje: „Tam jsme měli před šesti, osmi měsíci případ, vzpomínáš?“

„Jasně, ten žhářský útok. V nové zástavbě.“

Danceová poklepala prstem na místo, kde se nacházela studna, a pokračovala: „Ta zástavba ještě není dokončena. A tohleto...“ kývla na fotografii, „je studna ve skále.“

Všichni lidé znalí místních poměrů věděli, že voda je v této části Kalifornie natolik vzácnou komoditou, že se studny budované ve skále kvůli nízké vydatnosti a nespolehlivosti nikdy nepoužívají k zemědělskému zavlažování a kopou se pouze u soukromých domů.

„Sakra.“ Sandoval nakrátko zavřel oči. „V době Herrovy vraždy před deseti lety byla tohle všechno zemědělská půda. To znamená, že ta studna tam tehdy nestála.“

„Ona tam nestála ještě ani *před rokem*,“ zamumlala Danceová. „*Proto* byl Pell tak vystresovaný. Blížila jsem se totiž k pravdě – někdo *opravdu* sebral to kladivo z domu jeho tety v Bakersfieldu a nechal vyrobit falešnou náprsní tašku, načež obojí do té studny nastrčil. Jenže to nebylo proto, aby na Pella hodil vraždu.“

„Ach ne,“ zašeptal Týdžej.

„Co je?“ zeptal se Millar a střídavě přesouval pohled mezi oběma agenty.

„Celou tuhle záležitost zorganizoval přímo Pell,“ prohlásila Danceová.

„Proč?“ vyzvídal Sandoval.

„Protože z Capitoly nemohl uprchnout.“ Nápravně výchovný ústav Capitola byl podobně jako Pelican Bay v severní části státu supervězením vybaveným nejmodernějšími technologiemi a vyhrazeným pro nejnebezpečnější vězně. „Zatímco odtud by uprchnout mohl.“

Kathryn Danceová se vrhla k telefonu.

Ve zvláštní zadržovací cele oddělené od ostatních vězňů si Daniel Pell prohlédl svou klec i chodbu za ní, která vedla do soudní budovy. Navenek vypadal klidně, ale v jeho srdci panoval zmatek. Ta policajtko, co ho zpovídala, ho šeredně vystrašila – těma svýma nevzrušenýma zelenýma očima za brýlemi s černýma obroučkami i tím svým neochvějným hlasem. Nečekal, že se mu někdo dokáže tak hluboce a tak rychle zavrtat do myšlenek. Jako by mu je dokázala číst.

Kathryn Danceová...

Pell se otočil zpátky k dozorci Baxterovi, který stál před klecí. Baxter byl slušnej bachař, ne jako Pellova eskorta z Capitoly – hřmotný svalnatý černocho, který teď tiše seděl u protějších dveří a všechno sledoval.

„Takže jak říkám,“ pokračoval Pell v rozhovoru s Baxterem. „Nakonec mně pomoh Ježíš. To už jsem byl na třech krabičkách denně. Jenže on si udělal ve svém nabitým programu čas a pomoh mně. Z fleku jsem toho nechal.“

„Taková pomoc by mi taky přišla vhod,“ svěřil se mu bachař.

„Ale řeknu vám,“ pokračoval Pell, „že přestat kouřit bylo těžší než nechat chlastu.“

„Já zkoušel takovou tu náplast, co se dává na paži. Ale moc dobré to nebylo. Zítra se možná taky budu modlit o pomoc. Modlíme se s manželkou každé ráno.“

Pella to nepřekvapilo. Již dříve si všiml odznáčku ve tvaru ryby na Baxterově klopě. „To vám chválím.“

„Minulý týden jsem ztratil klíčky od auta a to jsme se pak modlili hodinu. Nakonec mi Ježíš řekl, kde jsou. Takže mě napadlo, Danieli: vy budete během procesu tady. Jestli chcete, mohli bysme se modlit spolu.“

„To bych ocenil.“

Baxterovi zazvonil telefon.

Vzápětí se rozezvučel alarm, z jehož kvílení téměř bolely uši. „Co se sakra děje?“

Dozorce z Capitoly vyskočil na nohy.

Ve stejném okamžiku se na parkovišti pod celou objevila obrovská ohnivá koule. Zamřížovaným, ale otevřeným oknem v zadní části cely začaly dovnitř šlehat plameny. Současně se do cely vyvalil černý, mastný dým. Pell padl na podlahu a schoulil se do klubíčka. „Dobrý Bože.“

Baxter zkoprněle zíral na převalující se plameny, které již stačily pohltit celé parkoviště za soudní budovou. Hmátl po telefonu, ale linka byla podle všeho přerušena. Vytáhl tedy zpoza opasku vysílačku a ohlásil požár.

Daniel Pell sklopil hlavu a začal mumlavě odříkávat otčenáš.

„Hej, Pelle!“

Usvědčený vrah otevřel oči.

Vedle něj stál mohutný dozorce z Capitoly a v ruce držel

obušek s paralyzérem. Hodil Pellovi pouta od nohou. „Nasad si je. Projdem touhle chodbou a vylezeme hlavním východem do dodávky. Budeš...“ Do cely se nahrnuly další plameny. Trojice mužů se přikrčila. Na parkovišti vybuchla nádrž dalšího automobilu. „Budeš se držet těsně za mnou. Rozumíš?“

„Jo, jasně. Pojdme! Prosím vás!“ Pell sebral řinčící pouta a pevně si je nasadil na nohy.

„Co to podle vás je?“ zeptal se nakřáplým hlasem zpocený Baxter. „Teroristi?“

Dozorce z Capitoly si však zpanikařeného bachaře nevsímal a dál upíral zrak na Pella. „Jestli nebudeš dělat přesně to, co ti řeknu, naláduju ti do prdele padesát tisíc voltů.“ Ukázal vězni paralyzér. „A jestli ti nebude stačit ani to, tak tě tu *nechám* uhořet k smrti. Rozumíš?“

„Ano, pane. Ale teď už pojdme. Prosím vás. Nechci, abyste vy nebo pan Baxter přišli kvůli mně k úrazu. Udělám všechno, co budete chtít.“

„Otevřete je,“ vyštěkl hřmotný dozorce na Baxtera, který stiskl příslušné tlačítko. Dveře cely se s bzučením vysunuly. Trojice mužů vyrazila na chodbu, prošla dalšími bezpečnostními dveřmi a ocitla se na další potemnělé chodbě, která se už plnila kouřem. Nad hlavami jim kvílel alarm.

Jenže moment, pomyslel si Pell. Tohle byl druhý alarm – první se rozezněl ještě *před* těmi explozemi venku. Že by někdo odhalil, co se tady chystá?

Kathryn Danceová...

Když procházeli požárními dveřmi, Pell se ohlédl. Chodbu kolem nich zahalovala hustá kouřová clona. „Ne, je pozdě!“ křikl na Baxtera. „Celá budova půjde k čertu! Vypadněme odsud!“

„Má pravdu.“ Baxter natáhl ruku k madlu požárních dveří.

Dozorce z Capitoly však dokonale klidným hlasem odvětil: „Ne. Jdeme hlavním východem k vězeňské dodávce.“

„Vy jste se zbláznil!“ osopil se na něj Pell. „Pro lásku Boží, vždyť tady umřeme!“ Strčil do požárních dveří.

Muže zasáhl náraz strašlivého žáru, kouře a jisker. Ohnivá stěna za dveřmi již stačila pohltit automobily, křoví a odpadkové koše. Pell padl na kolena a zakryl si tvář. „Moje oči!“ zaječel. „Bože, to bolí!“

„Pelle, zatraceně...“ Dozorce vykročil kupředu a zvedl paralyzér.

„Dejte to pryč. On nikam neuteče,“ řekl Baxter vztekle. „Je zraněný.“

„Já nevidím!“ sténal Pell. „Pomozte mi někdo!“

Baxter se k němu otočil a sklonil se.

„Ne!“ zařval dozorce z Capitoly.

V tu chvíli se bachař z věznice okresního soudu zapotácel. Ve tváři měl zmatený výraz, protože ho Pell několikrát bodl vykostovacím nožem do břicha a do prsou. V kaskádách krve padl na kolena a pokusil se vytáhnout slzný plyn. Pell ho však popadl za ramena a vystrčil ho před sebe právě ve chvíli, kdy svalnatý dozorce z Capitoly použil paralyzér. Nastal výboj, avšak elektrody minuly cíl.

Pell odstrčil Baxtera a vrhl se na dozorce. Ten ztuhl a upřeně se zadíval na nůž. Na ruce se mu houpal vybitý paralyzér. Pell si modrýma očima zkoumavě prohlížel jeho černou tvář zbrcenou potem.

„Nedělej to, Danieli.“

Pell se k němu přisunul blíže.

Dozorce zaťal dlaně v mohutné pěsti. „No dobrá, tak pojď.“

Další řeči teď neměly smysl. Lidé, kteří mají kontrolu nad situací, nepotřebují ponižovat, vyhrožovat nebo se posmívat. Pell vyrazil kupředu, vyhnul se dozorcovým ranám a nejméně dvanáckrát ho silně udeřil – ostří nože přitom trčelo z jeho zaťaté pravé pěsti směrem dolů. Silnému soupeři odhodlanému se bránit je nejlepší zasazovat rukou třímající nůž obyčejné pěstní údery.

Dozorce zkrivil tvář, padl na bok, začal kopat nohama a držel se přitom za prsa a za krk. Po chvíli se přestal hýbat. Pell mu sebral klíče od pout a odemkl si je.

Baxter se zatím plazil pryč a stále se pokoušel vytáhnout zkrvavenými prsty z pouzdra sprej se slzným plynem. Když se k němu přiblížil Pell, jeho oči se rozšířily. „Prosím vás. Neublížujte mi. Jen jsem dělal svou práci. Oba jsme přece dobří křesťané! Choval jsem se k vám laskavě. Vždyť...“

Pell ho popadl za vlasy. Cítil pokušení říct: Tak tys marnil Boží čas modlitbou za *klíčky od auta*?

Jenže člověk nikdy neponižuje, nevyhrožuje a neposmívá se. Pell se sklonil a dovedně podřízl Baxterovi hrdlo.

Když byl bachař mrtev, přistoupil Pell znovu ke dveřím. Zakryl si oči a popadl pokovovaný ohnivzdorný pytel, který ležel těsně za dveřmi a z něhož před chvílí vytáhl vykostovací nůž.

Právě když do něj znovu sahal, ucítil na krku hlaveň pistole.

„Ani hnout.“

Pell ztuhl.

„Odhodť ten nůž.“

Nastal okamžik zvažování. Pistole působila pevně; Pell vy-
cítí, že člověk, který ji drží, je připraven zmáčknout spoušť.
Syčivě si povzdechl, upustil nůž na zem a pohlédl na muže,
mladého hispánského policistu v civilu, který z něj nespouš-
těl zrak a v ruce držel vysílačku.

„Tady je Juan Millar. Kathryn, jste tam?“

„Povídejte,“ ozval se praskavý ženský hlas.

Kathryn...

„Mám tu jedenáct devět devět, potřebuji okamžitou po-
moc u požárních dveří v přízemí, těsně před celou. Dva těž-
ce zranění dozorcí. Hlásím devět čtyři pět, pošlete sanitku.
Opakuji: mám tu jedenáct devět...“

V tom okamžiku vybuchla palivová nádrž automobilu
stojícího nejbliže u dveří. Dveřmi prošlehl oranžový plamen.

Policista ucukl.

Pell nikoliv. Hořely mu vousy, plameny mu olizovaly tvář,
ale on neustoupil.

Pevně se drž...

Kathryn Danceová volala do vysílačky: „Juane, kde je Pell...? Juane, odpověz. Co se tam děje?“

Žádnou odpověď však nedostala.

Kód jedenáct devět devět používaly dálniční hlídky, ale znali ho všichni příslušníci kalifornských bezpečnostních složek. Znamenal, že volající potřebuje okamžitou pomoc.

Přesto se už Millar po svém hlášení neozval.

Do místnosti nakoukl šéf ostrahy soudní budovy, prošedivělý nakrátko ostříhaný policista ve výslužbě. „Kdo vede pátrání? Kdo tady velí?“

Sandoval pohlédl na Danceovou. „Vy jste služebně nejstarší.“

Danceová se nikdy nesetkala s podobnou situací – zápalná bomba s následným útekem vraha, jako byl Daniel Pell –, jenže současně neznala v Kalifornii *nikoho*, o kom by se to říci dalo. Může koordinovat operaci alespoň do doby, než se objeví někdo z úřadu šerifa nebo z dálniční hlídky. Bylo životně důležité jednat rychle a rozhodně.

„Dobrá,“ řekla a nařídila šéfovi ostrahy, aby okamžitě po-

slal další dozorce do přízemí a ke všem dveřím, z nichž vycházejí lidé.

Venku se ozýval křik. Lidé běhali po chodbě. Odevšad se ozývaly útržky rádiové konverzace.

„Hele,“ řekl Týdžej a kývl k oknu, za nímž se převaloval černý dým a zcela jim zakrýval výhled. „Panejo.“

Navzdory ohni, který už teď klidně mohl řídit uvnitř, se Kathryn Danceová rozhodla setrvat v kanceláři Alonza Sandovala. Nehodlala ztrácet čas přesunem či evakuací. Kdyby budovu pohltily plameny, mohli vždy vyskákat z oken na střechy automobilů parkujících na předním parkovišti tři metry pod nimi. Znovu se pokusila kontaktovat Juana Millara, a když se jí neozval v telefonu ani ve vysílačce, řekla šéfovi ostrahy: „Je třeba prohledat všechny místnosti v budově.“

„Ano, paní.“ Policista odklusal.

„A pro případ, že unikne, chci mít na příjezdových komunikacích silniční zátarasy,“ řekla Danceová Týdžejovi. Svlékla si sako a přehodila je přes židli. Pod pažemi se jí vytvářely propocené skvrny. „Tady, tady a tady...“ Její krátké nehty hlasitě ťukaly o laminovaný povrch mapy okresu Salinas. Týdžej sledoval, na která místa agentka ukazuje, a pak zatelefonoval na dálniční hlídku – což byla v podstatě kalifornská státní policie – a na úřad šerifa.

Také státní zástupce Sandoval zachmuřeně a zmámeně civěl na zakouřené parkoviště. V okenní tabuli se odrážely blikající majáčky. Sandoval neříkal nic. Po chvíli přišly čerstvé zprávy. Pell nebyl spatřen v budově ani venku.

A Juan Millar také ne.

O pár minut později se do kanceláře vrátil šéf ostrahy soudní budovy. Tvář měl umazanou a silně kašlal. „Požár je pod kontrolou. Zuřil víceméně jen venku.“ Odmlčel se

a třaslavým hlasem dodal: „Ale musím ti říct, Sandy..., že Jim Baxter je mrtvý. A ten dozorce z Capitoly taky. Byli ubodáni. Vypadá to, že si Pell nějak opatřil nůž.“

„Ne,“ zašeptal Sandoval. „Ach ne.“

„A Millar?“ zeptala se Danceová.

„Toho nemůžeme najít. Možná ho Pell drží jako rukojmí. Zato jsme našli vysílačku. Předpokládáme, že patřila Millarovi, ale nedokážeme podle ní zjistit, kam Pell zmizel. Někdo otevřel zadní požární dveře, ale všude za nimi byla ještě před pár minutami spousta plamenů. Tamtudy uprchnout nemohl. Jedinou další možností bylo proběhnout budovou, jenže tam by si ho díky věžeňské kombinéze okamžitě všimli.“

„Ledaže by si oblékl Millarovy šaty,“ poznamenala Danceová.

Týdžej na ni nejistě pohlédl; oba si uvědomovali důsledky takového scénáře.

„Informujte všechny, že uprchlý pachatel by mohl mít na sobě bílou košili a tmavý oblek.“ Millar byl mnohem vyšší než Pell, a tak Danceová dodala: „A vyhrnuté záložky na kalhotách.“

Šéf ostrahy stiskl na vysílačce tlačítko a sdělil tyto poznatky všem svým mužům.

„Z Monterey už sem posílají auta,“ křikl Týdžej s telefonem na uchu. Mávl směrem k mapě. „A dálniční hlídka narychlo sehnala šest policejních vozů a motocyklů. Hlavní tahy by měly být do patnácti minut uzavřeny.“

Do karet jim hrála skutečnost, že Salinas není velké město – žije zde pouze asi 150 000 obyvatel – a že je zemědělským centrem (dokonce nese přezdívku „Salátová mísa země“). Většinu jeho okolí tvoří salátová, kapustová, špenátová, artyčoková a angrešťová pole, díky čemuž byl počet

možných únikových silnic a dálnic omezený. Pokud by se navíc Pell rozhodl jít pěšky, bylo by ho na polích s nízkou rostoucími plodinami vidět z velké dálky.

Danceová nařídila Týdžejovi, aby nechal rozeslat Pellovy fotografie všem policistům z obou útvarů, kteří budou u zátarasů hlídkovat.

Co bych měla podniknout dál? Chytila se za cop zakončený červenou gumičkou, kterou jí tam ráno nasadila energická Maggie. Byl to takový jejich rituál: každé ráno směla dcera vybrat barvu matčiny gumičky, stuhy nebo pásky. Danceová si nyní vzpomněla, jak dceři jiskřily hnědé oči za brýlemi s drátěnými obroučkami, když jí toho dne vyprávěla o hudebním táboře a o tom, jaké laskominy by si přála mít na zítřejší dědečkově oslavě narozenin. (Danceová si nyní uvědomila, že právě v tom okamžiku jí zřejmě Wes nepozorovaně strčil do kabelky plyšového netopýra.)

A také si vzpomněla, že se na dnešní výslech legendárního zločince těšila.

Mansonův syn...

Šéfovi ostrahy zapraskala vysílačka a vzápětí se z ní ozval naléhavý hlas: „Máme tu zranění. Vypadá opravdu vážně. Je to ten detektiv z Monterey. Zdá se, že ho Pell vystrčil přímo do ohně. Lidi ze záchranky už volali vrtulník. Každou chvíli tady bude.“

Ne, ne... Danceová s Týdžejem si vyměnili pohledy. Na agentově jinak nenapravitelně potměšilém obličejí se zračilo zděšení. Danceová věděla, že Millar teď trpí strašlivou bolestí, ale potřebovala zjistit, jestli jí může nějak naznačit, kam Pell zmizel. Kývla směrem k vysílačce a šéf ostrahy jí přístroj podal. „Tady je agentka Danceová. Je detektiv Millar při vědomí?“

„Ne, paní. Je to... velice špatné.“ Chvilé ticha.

„Má na sobě šaty?“

„Jestli má... Zopakujte otázku.“

„Nevzal Pell Millarovi šaty?“

„Eh, to ne. Přepínám.“

„A co jeho zbraň?“

„Žádnou nemá.“

Sakra.

„Řekněte všem, že je Pell ozbrojený.“

„Provedu.“

Danceovou napadlo ještě něco dalšího. „A jen co ten vrtulník přistane, chci u něj mít policistu. Pell možná plánuje se v něm svézt.“

„Rozumím.“

Agentka vrátila vysílačku, vytáhla mobilní telefon a dlouze podržela tlačítko s číslicí čtyři.

„Koronární jednotka,“ ozval se hluboký mírný hlas Edie Danceové.

„Mami, to jsem já.“

„Copak je, Katie? Co děti?“ Danceová si představila, jak se na nestárnoucí tváři této podsadité ženy s krátkými šedými vlasy a šedými kulatými brýlemi na očích objevuje znepokojení. Určitě se teď předklání – byla to její samovolná reakce na napětí. „Ne, my se máme dobře. Ale jeden z Michaelových detektivů je popálený. Silně popálený. Soudní budova se v rámci jednoho pokusu o útěk stala terčem žhářského útoku. Určitě o tom uslyšíš ve zprávách. Ztratili jsme dva dozorce.“

„Ó, to mě mrzí,“ zamumlala Edie.

„Ten detektiv... se jmenuje Juan Millar. Párkrát ses s ním setkala.“

„Nevzpomínám si. Vezou ho k nám?“

„Vrtulníkem. Za chvíli je u vás.“

„To je to tak zlé?“

„Máte u vás centrum popálenin?“

„Jen malinké, je součástí intenzivky. Na dlouhodobou léčbu bychom ho v nejbližším možném termínu převezli do Alta Bates, U.C.-Davis nebo Santa Clary. Nebo možná až dolů do Grossmanu.“

„Mohla by ses na něj zajít čas od času podívat? A dala mi vědět, jak se mu daří?“

„Samozřejmě, Katie.“

„A pokud to bude jen trochu možné, chci s ním mluvit. Ať už viděl cokoliv, může nám to pomoci.“

„Jasně.“

„Já tady budu trčet celý den, i kdybychom toho pachatele okamžitě dopadli. Nemohla bys říct tátovi, aby vyzvedl děti?“ Stuart Dance, mořský biolog v důchodu, sice příležitostně pracoval ve slavném akváriu v Monterey, ale v případě potřeby byl vždy k dispozici, aby odvezl děti domů.

„Hned mu zavolám.“

„Díky, mami.“

Danceová ukončila hovor, zvedla hlavu a viděla, že státní zástupce Alonzo Sandoval upřeně hledí do mapy. „Kdo mu pomáhal?“ zamumlal. „A kam ten Pell ksakru zmizel?“

Variace na tyto dvě otázky se honily také hlavou Kathryn Danceové.

A spolu s nimi ještě jedna další: co jsem mohla udělat, abych ho přečetla lépe? Co jsem mohla udělat, abych této tragédii zabránila?

Vrtule helikoptéry stojící na parkovišti rozsekávala chuchvalce kouře a elegantními švihy je rozháněla ven. Vzápětí motor zvýšil obrátky, stroj se odlepil od země a zamířil s Juanem Millarem do nemocnice.

Vaya con Dios...

Danceové zazvonil telefon a agentka pohlédla na displej. Překvapovalo ji, že se jí tento člověk ozývá až tak pozdě. „Charlesi,“ řekla, když přijala hovor. Mužem na druhém konci linky byl její šéf Charles Overby, agent pověřený vedením středozápadní regionální pobočky CBI.

„Už na ten soud jedu. Jak to vypadá, Kathryn?“

Danceová mu tlumočila nejnovější informace včetně dvou úmrtí a Millarova stavu.

„To mě mrzí... A co nějaké stopy? Něco, co bychom jim mohli říct.“

„Komu říct?“

„Novinářům.“

„Já nevím, Charlesi. Moc informací nemáme. Může být

kdekoliv. Nařídila jsem silniční zátarasy a momentálně prohlížíme všechny místnosti.“

„Takže nic konkrétního? Ani směr vyšetřování?“

„Ne.“

Overby si povzdechl. „Dobrá. Mimochodem, tu operaci řídíš ty.“

„Cože?“

„Přeji si, abys té štvanici velela ty.“

„Já?“ Danceová byla překvapena. CBI k tomu rozhodně měla pravomoc; byla to nejvýše postavená bezpečnostně-policejní agentura v Kalifornii a Kathryn Danceová byla její vysoce postavenou agentkou. K velení případu byla stejně způsobilá jako kdokoli jiný. Zároveň se však CBI zaměřovala na vyšetřovací činnost a její personál nebyl nijak početný. I k prohlídce soudní budovy si musela vypůjčit příslušníky dálniční hlídky a úřadu šerifa.

„Proč se toho neujme někdo z dálniční hlídky nebo MCSO?“

„Myslím, že u tohoto případu bude zapotřebí koordinace z centra. Rozhodně to má logiku. Kromě toho už je to hotová věc. Se všemi jsem to projednal.“

Už? Danceová si položila otázku, zda právě proto Overby nereagoval na její telefonát okamžitě – zřejmě měl napilno se zajišťováním vedoucí role CBI v tomto velkém mediálním případě.

Danceové však jeho rozhodnutí nevadilo. Na Pellově dopadení měla osobní zájem.

Viděla před očima jeho vyceněné zuby a v uších jí zněla jeho přízračná slova.

No jo, policajtko má tvrdej život. Mrňousi tráví spoustu

času sami, že jo? Nejspíš by se jim strašně líbilo, kdyby měli nějaký kámoše na hraní...

„Dobrá, Charlesi. Vezmu to. Ale chci mít vedle sebe taky Michaela.“

Michael O'Neil byl detektivem Úřadu šerifa okresu Monterey, s nímž Danceová pracovala nejčastěji. Tento výřečný důstojník, který v Monterey strávil celý život, jí dělal kolegu už celá léta – vlastně si ji vzal pod patronát hned od chvíle, kdy na CBI nastoupila.

„Proti tomu nic nemám.“

To je dobře, pomyslela si Danceová. Protože už O'Neilovi volala.

„Hned jsem u vás. Před tiskovou konferencí chci zorganizovat ještě jednu poradou,“ dodal Overby a ukončil hovor.

Danceová právě mířila k zadní části soudní budovy, když vtom ji upoutalo blikání majáčků. Poznala jeden z taurusů CBI, jehož maska červenomodře pulzovala.

Opodál zastavil čerstvý přírůstek CBI jménem Ray Carraneo, vystoupil z vozu a připojil se k agentce. Měl štíhlou postavu a černé oči ztrácející se pod hustým obočím. V CBI si zatím odkroutil pouhé dva měsíce, avšak nebyl tak neostřílený a naivní, jak na první pohled působil: tři roky pracoval jako policista nedaleko Rena – což je pořádně tvrdý rajon –, načež se přestěhoval do Kalifornie, aby se s manželkou mohli starat o jeho nemocnou matku. Potřeboval ještě vybrousit ostré hrany a pověsit si na extrémně úzký opasek nějaké ty zkušenosti, ale jinak to byl neúnavný a spolehlivý strážce zákona. A to se rozhodně počítalo.

Carraneo byl o pouhých šest až sedm let mladší než Danceová, ale v životě policisty jsou tato léta velmi důležitá, takže

se stále nemohl přimět k tomu, aby jí tykal, přestože mu to mnohokrát nabízela. Jeho obvyklým pozdravem bylo pokývání hlavou. Nyní hlavou pokýval uctivě.

„Pojď se mnou.“ Danceová si vzpomněla na důkazy v Herronově případu a na zápalnou bombu. „Pravděpodobně má komplice a taky víme, že je ozbrojen. Takže měj oči na stopkách.“ Společně prošli do zadní části soudní budovy, kde právě montereyští vyšetřovatelé žhářských útoků a specialisté na ohledávání míst činu z Úřadu policejních operací prohledávali sutiny. Vypadalo to zde jako ve válečné zóně. Čtyři automobily shořely na kostru, další dva jako by byly napůl vykuchané. Celá zadní strana budovy byla zčernalá od sazí a odpadkové koše byly dokonale roztavené. Nad místem požáru se vznášel oblak modrošedého kouře a všude to páchlo spálenou gumou – a také něčím daleko odpornejším.

Danceová si prohlédla parkoviště a její oči zabloudily k otevřeným zadním dveřím.

„*Tamtudy* nemohl projít ani náhodou,“ prohodil Carra-neo, když přečetl agentčiny myšlenky. Podle zničených automobilů a spálenin na chodníku bylo zřejmé, že v okolí dveří zuřil prudký požár; tyto plameny měly odpoutat pozornost od Pella. Jenže *kudy* v tom případě uprchl on?

„Už jste identifikovali tahle auta?“ zeptala se jednoho hasiče.

„Jo. Všechna patří zaměstnancům.“

„Hej, Kathryn, máme zápalné zařízení,“ sdělil jí opodál stojící muž v uniformě. Byl to velitel okresní hasičské stanice.

Danceová mu kývla na pozdrav. „Co to bylo?“

„Velký kufr na kolečkách, ve kterém byly plastové nádoby

na mlíko plné benzínu. Pachatel ho ukryl tamhle pod toho saaba. A opatřil ho pomalu hořící zápalnou šňůrou.“

„Profík?“

„Pravděpodobně ne. Našli jsme zbytky zápalné šňůry. Ta se dá vyrobit z obyčejné prádelní šňůry napuštěné chemikáliemi. Řekl bych, že si stáhl návod z internetu. Výrostci to tak dělají, když chtějí vyhodit něco do vzduchu. V mnoha případech včetně sebe.“

„Dokážeš něco z toho vystopovat?“

„Možná. Necháme to poslat do laboratoře na úřadu šerifa a pak se uvidí.“

„Víš, kdy tam pachatel ten kufr nechal?“

Velitel kývl k automobilu, pod nímž byla zápalná bomba umístěna. „Řidič sem dorazil zhruba v devět patnáct, takže někdy potom.“

„Můžeme doufat v otisky?“

„Pochybuju.“

Danceová stála s rukama v bok a prohlížela si bojiště. Něco tady nehrálo.

Potemnělá chodba viditelná skrz otevřené dveře, krev na betonu.

Otevřené dveře.

Danceová se pomalu otáčela a zkoumala okolí. Po chvíli si v nedalekém borovo-cypřišovém hájku za budovou něčeho všimla: na jednom stromě visel oranžový fáborek – takový, jaké se používají k označení keřů a stromů určených k pokácení. Přistoupila ke stromu blíže a uvědomila si, že hromádka jehličí pod ním je vyšší než pod ostatními. Klekla si, rozhrnula jehličí a vytáhla velký ohořelý pytel z pokovované látky.

„Reyi, potřebuju rukavice.“ Zakuckala se kouřem.

Mladý agent sehnal od jednoho ohledávacího technika z MCSO pár rukavic a přinesl je Danceové. V pytli ležel Pellův oranžový vězeňský mundúr a také jakási šedá kombinéza s kuklou, z níž se po roztažení vyklubal ohnivzdorný oblek. Podle štítku byla látka vyrobena z kevlaru a polybenzimidazolových vláken a patřila do SFI třídy 3,2A/5. Danceová netušila, co to znamená, ale bylo jí jasné, že materiál je evidentně dost odolný na to, aby umožnil Danielu Pellovi bezpečný průchod požárem za soudní budovou.

Znechuceně svěsila ramena. Ohnivzdorný oblek? Kdo to proti nám stojí?

„Já to nechápu,“ utrousil Rey Carraneo.

Agentka mu vysvětlila, že Pellův komplic pravděpodobně nastrážil na parkovišti bombu a nechal za dveřmi pokovovaný pytel, který obsahoval ohnivzdorný oblek a nůž. A možná také univerzální klíč od pout. Jakmile Pell odzbrojil Juana Millara, nasadil si oblek a proběhl skrz plameny ke stromu označenému oranžovým fáborem, pod nímž komplic ukryl civilní šaty. Pell se bleskurychle převlékl a uháněl pryč.

Danceová zvedla vysílačku a ohlásila svůj objev. Nato mávnutím ruky přivolala ohledávacího technika MCSO a předala mu důkazní materiál.

Carraneo ji přivolal k pásu půdy nedaleko od stromu. „Otisky bot.“ Do hlíny bylo vtlačeno několik šlápějí vzdálených od sebe něco přes metr – zjevně je zanechal běžící člověk. Otisky bezpochyby patřily Pellovi: podobné totiž nechal i před požárními dveřmi. Oba agenti CBI vyrazili směrem, jímž šlápěje vedly.

Stopa končila v nedaleké ulici San Benito Way, kde se na-

cházely prázdné pozemky, prodejna alkoholu, ušmudlané mexické bistro, kopírovací a zásilkové centrum, zastavárna a bar.

„Takže tady ho naložil jeho parťák,“ poznamenal Carra-
neo a rozhlížel se po San Benito Way.

„Jenže na druhé straně soudní budovy vede taky jedna
ulice. Navíc o nějakých šedesát metrů blíže. Proč běžel sem?“

„Tamta je možná rušnější.“

„To je možné.“ Danceová přimhouřila oči, ještě jednou
si prohlédla celou oblast a znovu se rozkašlala. Nakonec po-
padla dech a zaměřila pohled přes ulici. „Pojď, jdeme!“

Pětadvacetiletý až třicetiletý muž v kratasech a firemní
košili s logem zásilkové služby Worldwide Express projížděl
v zelené dodávce bez zadních oken centrem města Salinas.
Velice intenzivně si přitom uvědomoval hlaveň pistole opí-
rající se mu o rameno a nemohl se ubránit pláči. „Podívejte,
pane, já vážně nevím, o co se tu jedná, ale my peníze ne-
přepravujeme. Mám u sebe asi padesát dolarů, to jsou moje
osobní peníze, a beze všeho si je...“

„Dej sem peněženku.“ Únosce měl na sobě kraťasy, vě-
trovou bundu a kšiltovku s emblémem Oakland Athletics.
Obličej měl umouněný od sazí a vousy celé zkroucené a oho-
řelé. Byl středního věku, ale měl štíhlou a atletickou postavu.
V jeho očích se leskl zvláště modrý odstín.

„Udělám, co si přejete, pane. Jen mi neubližujte. Mám ro-
dinu.“

„Pe-ně-žen-ku.“

Obloustlému Billymu chvíli trvalo, než si vysoukal
z upnutých šortek jednoduchou peněženku se sponou.
„Tady.“

Muž si prohlédl obsah. „Takže, Williame Gilmore, bytem Rio Grande Avenue tři čtyři tři pět, Marina, stát Kalifornie, otcě těchhle dvou milých dětí, teda pokud je tvoje fotogalerie aktuální.“

V Billyho nitru se usadila hrůza.

„A choti týhle rozkošný paničky. Podívejme na ty kudrlinky. Vsadil bych všechny prachy, že jsou přirozený. Hele, koukej na cestu. Teď jsi málem dostal smyk. A jeď tam, kam ti řeknu.“ Po chvíli mlčení únosce dodal: „Dej mi svůj mobil.“

Jeho hlas zněl klidně. To bylo dobré. Znamenalo to, že neprovede nic nečekaného nebo hloupého.

Billy slyšel, jak muž vytukává do přístroje číslo.

„Haló? To jsem já. Piš si.“ Zopakoval Billyho adresu. „Má manželku a dvě děti. Panička vypadá fakt hezky. Ty její vlasy se ti budou líbit.“

„Komu to voláte?“ zašeptal Billy. „Prosím vás, pane..., prosím vás. Vezměte si auto, vezměte si všechno. Dám vám na útěk tolik času, kolik si budete přát. Hodinu. Dvě hodiny. Hlavně ne...“

„Šššš,“ umlčel ho muž a pokračoval v hovoru: „Jestli se neobjevím, znamená to, že jsem neprojel zátarasama, protože tady William nebyl dost přesvědčivej. Ty v tom případě navštívíš jeho rodinku. Všichni jsou tvoji.“

„Ne!“ Billy se vytočil na sedadle a vrhl se po telefonu.

Hlaveň pistole se dotkla jeho obličeje. „Jeď dál, chlapecku. Na sjetí ze silnice teď není vhodná chvíle.“ Únosce zaklapl telefon a strčil si ho do kapsy.

„Williame... Neříkaj ti ‚Bill‘?“

„Většinou ‚Billy‘, pane.“

„Takže, Billy, věc se má tak: uprch jsem z toho vězení tam vzadu.“

„Ano, pane. Mně to nevádí.“

Muž se zasmál. „Děkuju ti. Nicméně jsi slyšel, co jsem říkal do telefonu. A víš, co po tobě budu chtít. Jestli mě provezeš veškerýma případnýma zátarasama, tak tě nechám běžet a tvý rodině se nic nestane.“

Billy si setřel z kulatých tváří pot. Obličej měl rozpálený horečkou a v břicho mu pulzoval strach.

„Nepředstavuješ pro mě žádnou hrozbu. Všichni vědí, jak se jmenuju a jak vypadám. Jsem Daniel Pell a moje fotka bude ve všech poledních zprávách. Takže nemám důvod ti ubližovat, pokud budeš dělat, co ti řeknu. A teď se trochu uklidni. Musíš zůstat soustředěnej. Jestli tě zastaví policie, přeju si mít vedle sebe bodrýho a zvědavýho kurýra, kterej se bude mračit a vyptávat se, co se to ve městě stalo. Všechn ten kouř a všechn ten poprask... No to se na to podívejme.‘ Rozumíš mi?“

„Prosím vás, udělám všechno, co...“

„Billy, já vím, žes mě teď poslouchal. Nepotřebuju, abys udělal ‚všechno‘. Potřebuju, abys udělal, oč tě žádám. Nic víc. Co ještě může bejt jednoduššího?“

Kathryn Danceová a Carraneo stáli v kopírovacím a zásilkovém centru You Mail It v San Benito Way, kde se právě dozvěděli, že dodávka kurýrní služby Worldwide Express se pár okamžiků po Pellově útěku zastavila v centru vyzvednout a doručit každodenní zásilky.

Z „A“ do „B“ a pak rovnou do „X“...

Danceová si uvědomila, že Pell mohl dodávku unést, aby se v ní dostal přes zátarasy, a zatelefonovala dispečerovi na salinaskou pobočku Worldwide Express, který jí potvrdil, že řidič zmíněné dodávky skutečně zmeškal všechny zbývající sjednané zajíždky. Danceová si nechala sdělit číslo poznávací značky dodávky a předala je na úřad šerifa.

Vrátili se do kanceláře Sandyho Sandovala a začali koordinovat úsilí o nalezení dodávky. Bohužel jich v oblasti jezdilo pětadvacet, a tak Danceová požádala ředitele Worldwide Express, aby nařídil všem ostatním řidičům okamžité zajetí na nejbližší čerpací stanici. Dodávka, která zůstala na silnici, tak musela zákonitě převážet Daniela Pella.

To si však vyžádalo nějaký čas. Ředitel musel všem řidičům zavolat na mobilní telefony, protože kdyby je hromadně oslovil vysílačkou, Pell by se dozvěděl, že policie už na metodu jeho útěku přišla.

Dveřmi pomalu prošla jakási postava. Danceová se otočila a spatřila Michaela O'Neila, detektiva z úřadu šerifa, kterému během dne volala. Usmála se a pokynula mu hlavou – cítila obrovskou úlevu, že je Michael zde. Pro Danceovou neexistoval na světě lepší policista, s nímž by se mohla o toto nelehké břemeno podělit.

O'Neil působil na úřadu šerifa mnoho let. Začínal tam jako úplný zelenáč a postupně se vypracovával, až se z něj stal nakonec solidní a metodický vyšetřovatel s oslnivým procentem zatčení – a také, což je ještě důležitější, *usvědčení*. Momentálně působil jako zástupce šerifa a detektiv na Úřadu policejních operací při Vyšetřovacím oddělení MCSO.

Během let odolal řadě nabídek, aby působil v lukrativním oboru firemní ostrahy nebo aby vstoupil do velkých policejních agentur typu CBI nebo FBI. Nikdy by nevzal práci, která by vyžadovala přeložení nebo přílišné cestování. Jeho domovem byl Montereyský poloostrov a O'Neil necítil potřebu být kdekoliv jinde. Bydleli zde i jeho rodiče – v domě s výhledem na oceán, kde vyrůstal on i jeho sourozenci. (Jeho otec trpěl senilitou, a tak matka přemýšlela, že prodá dům a umístí otce do léčebny; O'Neil však měl v plánu celé hospodářství koupit, jen aby zůstalo v rodině.)

Díky lásce k zálivu, rybaření a člunu by mohl být Michael O'Neil klidně pevným a nenápadným hrdinou některého z děl Johna Steinbecka, třeba „doktorem“ z románu *Na plechárně*. Každopádně byl tento detektiv vášnivým sběratelem

knih a vlastnil první vydání všech Steinbeckových děl. (Jeho oblíbenou knihou byly *Toulky s Charleym*, svědectví o autorově cestě po Americe s pudlem, a O'Neil měl v úmyslu vydat se jednou po Steinbeckových stopách.)

Minulý pátek Danceová s O'Neilem společně zatkli třicetiletého muže známého jako Ese, šéfa salinaské odnože jednoho mimořádně nepříjemného chicagského gangu. Oba policisté pak oslavili zatčení tím, že spolu na palubě plovoucí restaurace Fisherman's Wharf zamořené turisty vypili láhev šumivého vína Piper Sonoma.

Nyní jim připadalo, že se tato oslava konala před mnoha desítkami let. Pokud vůbec.

Uniforma policistů z MCSO měla typickou khaki barvu, avšak O'Neil často chodíval v civilních šatech a také dnes měl na sobě tmavě modrý oblek a antracitově šedou košili bez vázanky. Barva jeho košile přitom dobře ladila zhruba s polovinou jeho vlasů. Jeho hnědé oči pod povislými víčky si pomalu prohlížely mapu oblasti. Měl svalnatou postavu a silné paže – jednak díky genetické výbavě a jednak díky časté přetahované s velkými rybami v Montereyském zálivu, kdykoliv mu čas a počasí umožňovaly vytáhnout člun.

Otočil se k Týdžejovi se Sandovalem a kývl na pozdrav.

„Nějaké informace o Juanovi?“ zeptala se Danceová.

„Pořád bojuje o život.“ Povzdechl si. O'Neil s Millarem často pracoval a zhruba jednou za měsíc spolu chodili na ryby. Danceová věděla, že cestou sem byl O'Neil v nepřetržitém kontaktu s lékaři i s Millarovou rodinou.

Kalifornský úřad vyšetřování neměl centrální rádiový dispečink, který by mohl najednou kontaktovat všechna hlídková auta, vozy záchranných služeb nebo čluny, a tak O'Neil

zařídil, aby centrální komunikační útvar úřadu šerifa tlumočil veškeré informace o pohřešované dodávce Worldwide Express vlastním lidem a dálniční hlídce. Jedním dechem jim sdělil, že do několika minut bude dodávka s uprchlým Pellem jediným vozidlem nezaparkovaným u čerpací stanice.

O'Neil přijal jakýsi hovor, pokýval hlavou a přistoupil k mapě. Sevřel aparát mezi uchem a ramenem, sebral ze stolu bloček nalepovacích lístků ve tvaru motýlka a začal je vylepovat na mapu.

Silniční zátaras, uvědomila si Danceová.

O'Neil zavěsil. „Jsou na Osmašedesáté, Stotřiaosmdesáté, Stoprvní... Zajištěny jsou i vedlejší komunikace do Hollisteru, Soledadu a Greenfieldu. Ale jestli se dostane na Nebeské pastviny, bude těžko k vidění i z vrtulníku – navíc teď máme problémy s mlhou.“

Název „Nebeské pastviny“ dal John Steinbeck ve své stejnojmenné knize jednomu bohatému údolí plnému sadů, které se rozkládalo kousek od silnice 68. Oblast kolem Salinasu byla převážně rovinatá, nížinná a zemědělská, ale člověk nemusel jet daleko, aby se ocitl mezi stromy. Nedaleko odtud se navíc rozkládaly skály Castle Rock, jejichž rozeklané útesy, strže a zalesněné svahy skýtalý řadu výtečných úkrytů.

„Jestli Pellův komplic neřídí auto, ve kterém měli uprchnout, tak kde je?“ zeptal se Sandoval.

„Že by měli někde sraz?“ nadhodil Týdžej.

„Anebo se zdržuje poblíž,“ podotkla Danceová a vykukovala z okna.

„Cože?“ podivil se státní zástupce. „Proč by to dělal?“

„Aby zjistil, jak jsme ten případ pojali, co víme... a co nevíme.“

„To zní trochu moc... důmyslně, nemyslíte?“

Týdžej se zasmál a ukázal prstem na doutnající auta. „Řekl bych, že pro tuhleto spoušť je to snad až příliš lichotivý výraz.“

„Anebo nás chce možná zpomalit,“ nadhodil O’Neil.

„To by mělo taky svou logiku,“ souhlasila Danceová. „Pell a jeho parťák nevědí, že jdeme po té dodávce. Podle nich si pořád myslíme, že je někde tady. Parťák má možná zájem, aby to vypadalo, že Pell je stále v okolí. Možná někoho na ulici zastřelí, možná dokonce odpálí další nálož.“

„Sakra. Další bombu?“ Sandoval se zašklebil.

Danceová zatelefonovala šéfovi ostrahy a sdělila mu, že existuje možnost, podle níž se Pellův komplic stále pohybuje v okolí a mohl by představovat hrozbu.

Nakonec však neměli čas spekulovat, zda je komplic v okolí, anebo ne. Plán s odstavením vozidel Worldwide Express přinesl své ovoce. Dispečer úřadu šerifa O’Neilovi oznámil, že dva místní policisté vypátrali Daniela Pella a momentálně ho pronásledují.

Od zadních kol tmavě zelené dodávky stoupala na úzké cestě oblaka prachu.

Uniformovaný policista za volantem hlídkového vozu salinaské policie – muž, který předtím sloužil jako mariňák v irácké válce – sevřel volant, jako by to bylo kormidlo třímetrového člunu ve čtyřmetrové hloubce.

Jeho parťák, svalnatý Hispánec, se jednou rukou držel palubní desky a v druhé svíral mikrofon. „Mobilní jednotka sedm salinaské policie. Pořád se ho držíme. Odbočil na polní cestu u Natividadu, zhruba kilometr a půl jižně od Old Stage.“

„Rozumím... Centrála sedmičce: upozorňuji, že subjekt je pravděpodobně ozbrojený a nebezpečný.“

„Jestli je ozbrojený, tak je *určitě* nebezpečný,“ utrousil řidič a vzápětí ztratil sluneční brýle, když auto najelo do velkého výmolu a vyletělo do vzduchu. Oba policisté sotva viděli na cestu před sebou; dodávka Worldwide Express vířila prach jako při písečné bouři.

„Centrála sedmičce: všechny dostupné jednotky už jsou na cestě k vám.“

„Rozumím.“

Poslat sem zálohy byl dobrý nápad. Proslýchalo se, že poblázněný vůdce sekty a novodobý Charles Manson jménem Daniel Pell postřílel v soudní budově tucet lidí, zapálil autobus plný školáků a pak se s nožem v ruce prodral davem kandidátů na porotce, z nichž čtyři zabil. Nebo dva. Nebo osm. Ať už byla pravda jakákoliv, oba policisté stáli o veškerou možnou pomoc.

„Kam jede?“ zabručel bývalý mariňák. „Tady přece nic není.“

Po této cestě jezdily převážně zemědělské stroje a autobusy přepravující sezonní dělníky na pole a zpět. Nevedla k žádné velké silnici či dálnici. Momentálně zde žádné zemědělské práce neprobíhaly, ale malá frekventovanost cesty i fakt, že pravděpodobně neústí na žádnou významnou komunikaci, se daly vydedukovat z jejího špatného stavu i z přítomnosti nádrží s pitnou vodou a přenosných toalet na návěsech u krajnice.

Daniel Pell to však možná nepostřehl a předpokládal, že tato cesta je jako každá jiná. A že zničehonic nekončí uprostřed artyčokového pole. Pell teď asi třicet metrů před nimi

prudce dupl na brzdy a dodávka dostala smyk. Nepřicházelo v úvahu, že by dokázala zastavit včas. Předními koly ztěžka zapadla do mělké zavlažovací strouhy, zadními koly vyletěla do vzduchu a pak se strašlivou ránou opět dosedla na zem.

Policejní vůz zabrzdil opodál. „Tady sedmička,“ ohlásil se Hispánec. „Pell sjel ze silnice.“

„Rozumím, je...“

Policisté vyskočili z auta a napřáhli pistole.

„Chystá se utéct, chystá se utéct!“

Z dodávky však nikdo nevystoupil.

Policisté se k ní přiblížili. Zadní dveře se při nárazu rozletěly a oni na podlaze neviděli nic než desítky rozházených balíků a obálek.

„Tamhle je, koukej.“

Omráčený Pell ležel čelem k podlaze v dodávce.

„Možná je zraněný.“

„Koho to zajímá?“ Policisté vyrazili kupředu a vysoukali muže z prostoru, kde byl zaklíněn.

Položili ho na záda na zem. „Snaha byla, kámo, ale...“ oslovil je muž.

„Kurva. To není on.“

„Cože?“ zeptal se mariňák.

„Promiň, ale je snad *tohle* třiáctýřicetiletý běloch?“

Mariňák se sklonil k malátnému teenagerovi s vytetovanou slzou na tváři. „Kdo jsi?“ vybafl na něj španělštinou, kterou v Salinasu a okolí ovládal každý policista.

Výrostek se vyhnul jejich pohledu a anglicky zamumlal: „Já nic neříkám. Můžete si nasrat.“

„Panejo.“ Hispánec nakoukl do kabiny, kde se v přístrojové desce houpaly klíčky, a všechno mu došlo: Pell nechal stát

dobavku se zapnutým motorem ve městě na ulici, protože věděl, že ji tam někdo odcizí – jo, zhruba za šedesát vteřin – a že se policie bude honit za ní, zatímco on bude mít příležitost uprchnout jiným směrem.

A policistovi bleskla hlavou ještě jedna myšlenka. Vůbec ne příjemná. Otočil se k mariňákovi. „Co myslíš: když jsme ohlásili, že máme Pella, a oni za náma poslali všechny jednotky... Nestáhli

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!